

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 110/09

Luksemburg, 15 grudnia 2009 r.

Wyroki w sprawach C-284/05, C-194/05, C-372/05, C-387/05, C-409/05,
C-461/05 i C-239/06
Komisja / Finlandia, Szwecja, Niemcy, Włochy, Grecja, Dania

Trybunał orzekł, że Finlandia, Szwecja, Niemcy, Włochy, Grecja i Dania naruszyły prawo wspólnotowe nie wpłacając należności celnych związanych z przywozem sprzętu wojskowego oraz sprzętu o cywilnym i wojskowym przeznaczeniu

Obowiązki wynikające z wymogu solidarności finansowej wobec budżetu wspólnotowego i lojalności wobec Komisji zobowiązują państwa członkowskie do pobrania i wpłacenia takich należności celnych

Budżet wspólnotowy jest finansowany ze środków własnych pochodzących między innymi z cel Wspólnej taryfy celnej pobieranych w związku z wymianą handlową z państwami trzecimi. Kodeks celny¹ nakazuje państwom członkowskim wpłacenie do zasobów wspólnotowych z tytułu środków własnych należności celnych pobranych przy przywozie towarów.

W siedmiu skargach Komisja Europejska zwróciła się do Trybunału Sprawiedliwości o stwierdzenie, że Finlandia, Szwecja, Niemcy, Włochy, Grecja i Dania naruszyły zobowiązania wynikające z kodeksu celnego, a także z kilku rozporządzeń², odmawiając wpłacenia jako środków własnych należności celnych związanych z przywozem sprzętu wojskowego (a w przypadku Szwecji i Włoch również sprzętu o podwójnym przeznaczeniu, cywilnym i wojskowym³). Niemcy natomiast dokonały wpłaty w wysokości 10,803 milionów EUR – z zastrzeżeniem i bez podziału kwoty w zależności od dokonanych przywozów i poszczególnych okresów – a następnie odmówiły przekazania tych informacji Komisji.

Uchybienia dotyczyły okresu od dnia 1 stycznia 1998 r. do dnia 31 grudnia 2002 r., podczas gdy od dnia 1 stycznia 2003 r. – ze względu na ochronę tajemnicy wojskowej państw członkowskich – wprowadzone zostały szczególne procedury administracyjne umożliwiające zawieszenie należności celnych od wskazanego sprzętu⁴.

Państwa członkowskie uzasadniały swą odmowę dokonania zapłaty faktem, że pobranie należności celnych zagrażało ich podstawowym interesom bezpieczeństwa⁵.

Trybunał przypomniał, że żaden przepis wspólnotowych uregulowań celnych nie przewidywał dla okresu od dnia 1 stycznia 1998 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. szczególnych zwolnień z należności celnych od przywozu tego rodzaju towarów. Wręcz przeciwnie, zawieszenie należności celnych od dnia 1 stycznia 2003 r. potwierdza, że prawodawca wspólnotowy przyjął założenie, że obowiązek zapłacenia wskazanych należności celnych istniał przed tą datą.

¹ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny, w wersji mającej zastosowanie w tych sprawach (Dz.U. L 302, s. 1), zastąpione ostatnio rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady nr 450/2008 z dnia 23 kwietnia 2008 r.

² Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonujące decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 155, s. 1), zmienione rozporządzeniem Rady (Euratom, WE) nr 1355/96 z dnia 8 lipca 1996 r. (Dz.U. L 175, s. 3), następnie uchylone rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującym decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 130, s. 1).

³ Sprawy C-294/05 i C-387/05.

⁴ Rozporządzenie Rady (WE) nr 150/2003 z dnia 21 stycznia 2003 r. zawieszające należności celne przywozowe na niektóre rodzaje broni i sprzętu wojskowego (Dz.U. L 25, s. 1).

⁵ Artykuł 296 WE, stanowi, że żadne państwo członkowskie nie ma obowiązku udzielania informacji, których ujawnienie uznaje za sprzeczne z podstawowymi interesami jego bezpieczeństwa.

Trybunał orzekł, że chociaż **do państw członkowskich należy podjęcie środków zmierzających do zagwarantowania ich bezpieczeństwa zewnętrznego i wewnętrznego**, takie środki nie pozostają zupełnie poza zakresem **zastosowania prawa wspólnotowego**, które przewiduje **wyraźne odstępstwa** mające zastosowanie w okolicznościach zagrażających bezpieczeństwu publicznemu **w wyjątkowych** oraz w wyraźny sposób ograniczonych **przypadkach** i które podlegają ścisłej wykładni.

Trybunał wykluczył również, aby państwo członkowskie mogło przedstawić uzasadnienie powołując się na **wzrost kosztów** sprzętu wojskowego z uwagi na zastosowanie należności celnych: wręcz przeciwnie, państwo członkowskie nie może uniknąć ciążących na nim **obowiązków wynikających z wymogu solidarności finansowej wobec budżetu wspólnotowego**.

Ponadto nie można przyjąć uzasadnienia opartego na **wymogach zachowania poufności zawartych w porozumieniach podpisanych z państwami eksportującymi**, gdyż procedury celne wymagają działania ze strony urzędników wspólnotowych i krajowych, którzy zobowiązani są do zachowania poufności, co pozwala na ochronę podstawowych interesów bezpieczeństwa państw członkowskich. Co więcej, obowiązek ułatwienia wypełnienia zadania Komisji – polegającego na czuwaniu nad przestrzeganiem traktatu – poprzez udostępnienie dokumentów koniecznych do sprawdzenia prawidłowości transferu środków własnych nie stoi na przeszkodzie, aby państwa członkowskie **w poszczególnych przypadkach i wyjątkowo mogły ograniczyć przekazywanie informacji do określonych części danego dokumentu** lub odmówić zupełnie ich przekazania.

W dwóch sprawach, w szczególności przeciwko Szwecji i przeciwko Włochom, w których chodziło o zwolniony z należności celnych przywóz sprzętu o podwójnym przeznaczeniu, cywilnym i wojskowym, Trybunał podkreślił, że uwagi dotyczące bezzasadności argumentu opartego na konieczności ochrony interesów państw członkowskich tym bardziej znajdują zastosowanie do przywozu sprzętu o podwójnym przeznaczeniu, niezależnie od faktu czy został on przywieziony w celach wyłącznie wojskowych czy też nie.

Trybunał odrzucił także uzasadnienie oparte na przedłużającym się braku działania ze strony Komisji⁶ a także uzasadnienie odnoszące się do przyjęcia rozporządzenia zawieszającego należności celne, które w dorozumiany sposób miałyby zaakceptować istnienie odstępstwa w tej dziedzinie. Komisja na żadnym etapie postępowania nie odeszła od swego zasadniczego stanowiska i w jednoznaczny sposób wyraziła wolę dalszego dochodzenia należności celnych, które powinny być zostać uiszczone za okres poprzedzający ustanowienie procedur zawieszenia należności celnych.

UWAGA: Skarga o stwierdzenie uchybienia państwa członkowskiego jest kierowana przeciwko państwu członkowskiemu, które uchybiło zobowiązaniom wynikającym z prawa Unii, przez Komisję lub inne państwo członkowskie. Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości stwierdzi uchybienie, państwo, którego to dotyczy, powinno jak najszybciej zastosować się do wyroku. Jeżeli Komisja uzna, że państwo członkowskie nie zastosowało się do wyroku, może ona wnieść nową skargę i domagać się nałożenia sankcji finansowych. Jednak w sytuacji niepoinformowania Komisji o krajowych środkach podjętych w celu transpozycji dyrektywy, Trybunał Sprawiedliwości może, na jej wniosek, nakładać kary pieniężne już na etapie pierwszego wyroku.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

Pełne teksty wyroków [C-284/05](#), [C-294/05](#), [C-372/05](#), [C-387/05](#), [C-409/05](#), [C-461/05](#) i [C-239/06](#) znajdują się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

⁶ Rozmowy prowadzone z zainteresowanymi państwami, czy nawet postępowanie w sprawie uchybienia wszczęte przeciwko Niemcom, a następnie zawieszone, miały miejsce już w latach 80-tych.